

Svěží dramaturgie obohacuje divadelní repertoár a přitahuje publikum

# Anatol se u „Bezručů” povedl

JIRÍ GORDON

**OSTRAVA. Schnitzlerovým „ANATOLEM” pokračuje Divadlo Petra Bezruče v Ostravě v neotřelých dramaturgických liniích.**

Šťastně napomáhá růstu stále se utvrzujícího specifického profilu této sympatické scény, která tak nezaměnitelným způsobem obohacuje divadelní tvář města.

Výběr „impresionistické frašky” z počátků tvůrčího období rakouského prozaika a dramatika Arthura Schnitzlera (1862–1931) má své opodstatnění. Jde o formu scénického pásma dramatických svěbytných obrazů, kde se už ve své celistvosti projevuje autorův talent, složený z půvabné lehkosti a až sentimentálně laděné ironie. Ve svém tematickém zaměření, dramatické struktuře i kresbě charakterů je možno již v tomto úvodním cyklu poznat všechny charakteristické znaky jeho rukopisu – mimo jiné i svižný dialog, subtilní psychologií opředené vztahy mezi jednajícími osobami a bohatě fabulované ironické konfigurace. Vždyť ne bez příčiny je Arthur Schnitzler řazen mezi moderní klasiky německy psané literatury. Nežádka je přiřazován k Thomasu Mannovi, Hermanu Hessemu či Stefanu Zweigovi. A přesto ve své době jeho díla, ať už dra-

matická nebo prozaická, nežádka budila pohoršení a stávala se příčinou veřejných skandálů, když jejich původce houževnatě nedůvěřoval ustrnulé uniformitě morálních konvencí a ve svém přístupu k lidem projevoval svéráznou a povýtce nekonformní individualitu. Těžil při tom i ze své praxe oblíbeného módního lékaře chorob nervových a krčních. Svědčí o tom jeho zobecňující konstatování, že jeho díla „jsou samé diagnózy”.

Nastudování „Anatola” se ujal režisér Václav Klemens, který ve svém přístupu preferuje prostředky nevtíravé komiky, subtilního humoru a moderně oproštěného herectví.

## Pružná dramaturgická linie má ohlas u publika

Důsledně se vyhýbá psychologizujícím „berličkám” při charakterizaci a výstavbě mizanscén, potřebné gradace dosahuje pomocí intonačních, verbálních a gestických prostředků komunikace. Účinně využívá vnitřně motivované nadsázky a markantního zvýrazňování charakteristických znaků jednajících postav. Nejcelistvěji je tento princip doveden k přesvědčivému výsledku ve druhé aktovce (z cyklu byly pro realizaci vybrány „Osudová otázka”, „Večeře na rozloučenou” a „Anatolovo svatební jitro”).

Hlavním aktérem tohoto



Norbert Lichý a Marcela Čapková v Anatolovi Foto: T. Čvančara

scénického triptychu je Norbert Lichý v titulní roli. Podává spolehlivý výkon při zpodobení „člověka bez jádra”, pro kterého je život příležitostí k pohrávání si s lidmi a jejich osudy. Nezávazným postojem ke svému okolí se snaží kompenzovat vlastní pocit vykořenění a osamocení. Herec při tom dokáže udržovat potřebný odstup a respektuje požadavky dané žánrovým zaměřením hry. Sympaticky při tom dokáže uplatnit i nenucenost a osobitý šarm. Z jeho partnerek se nejvýrazněji

prosazuje Alena Sasínová-Polarczyk jako Annie. S potřebnou dávkou provokující ženskosti ztvárňuje svoji Koru Petra Lhotská. Poněkud jednostrunně vyznívá Marcela Čapková její Ilona. Nevýraznost a nerozhodnost v jednání Anatolova přítele Maxe vzal František Strnad při vytváření této role jako „příliš doslovně”. Milan Sova obdařuje svého Franze potřebnou dávkou prohnatosti a drzé potouchlosti. Scénu a kostýmy v nezvyklé podobě navrhl hostující výtvarník Jiří Bina.

## Anatol premiérově u „Bezručů“

**OSTRAVA (rak).** Rakousko na konci devatenáctého století se zmítalo v pocitech zmaru, chaosu, stresu. Těchto pocitů se lze zbavit různým způsobem. Jaký způsob volí Anatol, hrdina stejnojmenné frašky A. Schintzlera, vám napoví dnešní premiéra v ostravském Divadle Petra Bezruče, která začíná v 19 hodin. Režijně nastudoval V. Klemens, v hlavních rolích diváci uvidí N. Lichého, F. Strnada, M. Sovu, P. Lhotskou, A. Sasínovou-Polarczyk a M. Čapkovou.

10.13.

Strnada, p. 5,  
1995, č. 263, 10. 11